

Sygn. akt V GC 406/13 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata DOWHANYCZ - TUROŃ
Protokolant:	st. sekr. sądowy Marzenna Ornaf

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa A. H.

przeciwko **M. B.**

o zapłatę 2 552,37 zł

na skutek sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 10.06.2013r. sygn. akt V GNc upr 936/13, który utracił moc w całości

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 552,37 zł (dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt dwa złote trzydzieści siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty

1 885,03 zł od dnia 21.12.2011r. do dnia zapłaty,

667,34 zł od dnia 18.04.2012r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 100,00 złotych tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt V GC 406/13

UZASADNIENIE

A. H. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w pozwie skierowanym przeciwko **M. B.** prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowa (...) – **M. B.** wniósł o zasądzenie kwoty 2.552,37 zł z ustawowymi odsetkami od kwot 1 885,03 zł od dnia 21.12.2011 r. do dnia zapłaty , 667,34 zł od dnia 18.04.2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że strony zawarły umowy przewozu które wykonał zgodnie ze zleceniami transportowymi w dniach 27.10.2011 r. i 23.02.2012 r. Za wykonane usługi wystawił faktury VAT na kwotę 1 885,03 zł z terminem płatności do dnia 20.12.2011 r. i na kwotę 667,34 zł z terminem płatności do dnia 17.04.2012 r. i przesłał je pozwanemu listem poleconym. Pozwany ich nie opłacił ani nie odesłał a na pisemne i telefoniczne wezwania do zapłaty nie odpowiedział.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze dnia 10.06.2013 r. w sprawie V GNc upr 936/13 wydał **nakaz zapłaty** w postępowaniu upominawczym (k.28) zgodny z żądaniem pozwu.

W **sprzeciwie** od w/w orzeczenia (k.30) pozwany reprezentowany przez radcę prawnego zaskarżył je w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu argumentował, że w chwili wniesienia pozwu dochodzone kwoty były przedawnione z mocy przepisu 792 k.c. Przyznał równocześnie wykonanie usług przewozu wskazanych w pozwie.

Strony w pismach procesowych z dnia 30.08.2013 r. i 02.11.2013 r. podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie (k.42,90).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strony prowadzą działalność gospodarczą.

(zaświadczenia o wpisie do ewidencji k.6,7)

Strony zawarły umowy przewozu, które powód wykonał zgodnie ze zleceniami transportowymi w dniach 27.10.2011 r. i 23.02.2012 r.

Za wykonane usługi wystawił faktury VAT na kwotę 1 885,03 zł z terminem płatności do dnia 20.12.2011 r. i na kwotę 667,34 zł z terminem płatności do dnia 17.04.2012 r. i przesłał je pozwanemu listami poleconymi.

Pozwany kwot wskazanych na w/w fakturach nie opłacił, ani faktur VAT nie odesłał a na telefoniczne wezwania do zapłaty nie odpowiedział.

Powód kierował do pozwanego wezwanie do zapłaty dotyczące pierwszej z wystawionych faktur w dniu 27.01.2012 r. oraz wezwania do zapłaty dotyczące obu w/w faktur w dniach 16.05.2012 r. oraz 16.04.2013 r.

Pozwany nie odpowiedział na żadne z w/w wezwań do zapłaty.

(zlecenie transportowe k.8, 14, list przewozowy k.9,15, faktura VAT k.12-13, 16-17, wezwania do zapłaty k.18-23, list przewozowy k.34)

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód w całości dowiódł w niniejszym postępowaniu za pomocą dowodów z dokumentów zasadność swojego roszczenia zarówno co do samej zasady, jak i co do konkretnych, żądanych kwot. Wypełnił zatem nałożony nań dyspozycją art. 6 k.c. obowiązek dowodowy. Zgodnie bowiem z tym przepisem ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Dowody z dokumentów zaofiarowane przez strony były spójne, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności, zresztą nie czyniły tego również strony. Ich treść odpowiadała zatem prawdzie.

Istotne w sprawie jest, że pozwany przyznał wykonanie usług przewozu wskazanych w pozwie przez powoda. Zatem spór stron sprowadzał się do oceny zasadności jedyne go zarzutu jaki podniosła strona pozwana – tj. przedawnienia.

Pozwany stał na stanowisku, że roszczenia powoda uległy przedawnieniu albowiem zastosowanie w niniejszej sprawie znajduje roczny termin wynikający z dyspozycji art. 792 k.c. W ocenie Sądu było to stanowisko błędne albowiem w niniejszej sprawie wskazana norma nie mogła być zastosowana. Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z art. 775 k.c. przepisy k.c. dotyczące przewozu stosuje się subsydiarnie tj. w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Tymczasem do umów międzynarodowego

przewozu towarowego łączących strony znajdowały zastosowanie przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z dnia 19 maja 1956 r.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 Konwencji CMR roszczenia które mogą wynikać z przewozów podlegających Konwencji przedawniają się po upływie jednego roku, z wyjątkami wymienionymi w dalszej treści tego przepisu. Zważyć przy tym należy na treść art. 32 ust. 2 Konwencji, który stanowi, iż reklamacja pisemna zawiesza przedawnienie aż do dnia, w którym przewoźnik na piśmie odrzuci reklamację i zwróci załączone do niej dokumenty. W razie częściowego przyjęcia reklamacji bieg przedawnienia wznawia się tylko dla tej części reklamacji, która pozostaje sporną. Dowód otrzymania reklamacji lub odpowiedzi na nią oraz zwrotu jej załączników ciąży na stronie, która się powołuje na ten fakt. Reklamacje późniejsze w tym samym przedmiocie nie zawieszają przedawnienia.

Jak zgodnie przyjmuje się od lat w judykaturze za reklamację w rozumieniu powyżej cytowanego przepisu należy również rozumieć wezwanie do zapłaty (vide : wyroki z uzasadnieniami SN z dni 22.11.2007 r. III CSK 150/07, 05.12.2003 r. IV CK 264/02).

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należało, że jakkolwiek termin przedawnienia wedle brzmienia art. 32 ust. 1 Konwencji jest co do zasady roczny to jednak ulega on zawieszeniu zgodnie z art. 32 ust. 2 Konwencji w przypadku skierowania do pozwanego wezwania do zapłaty. W kontekście powyższego Sąd miał na uwadze, że w niniejszej sprawie rzeczywiście terminy przedawnienia rozpoczęły bieg od dat wykonania usług przez powoda w dniach 27.10.2011 r. i 23.02.2012 r. ale uległy zawieszeniu po tym jak powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty dotyczące faktur za wykonanie tych usług w dniach 27.01.2012 r. (w zakresie faktury na kwotę 1 885,03 zł) oraz 16.05.2012 r. (w zakresie faktury na kwotę 1 885,03 zł i na kwotę 667,34 zł). Niewątpliwie zaś do czasu wystosowania tychże wezwań do zapłaty roczny termin przedawnienia nie upłynął. Zgromadzone dowody wskazywały jednoznacznie, że pozwany na wezwania do zapłaty w formie pisemnej nie odpowiedział, więc termin przedawnienia pozostawał w zawieszeniu.

Wobec powyższego Sąd doszedł do wniosku, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia nie był uzasadniony. Stąd orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Sąd zasądził odsetki ustawowe od dat wskazanych przez powoda w pozwie albowiem były to dni wymagalności roszczeń powoda. Jak bowiem stanowi art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast zgodnie z § 2 tegoż przepisu jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (...).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stanowiącego o obowiązku uiszczenia kosztów procesu przez stronę przegrywającą spór, co w niniejszym postępowaniu obligowało pozwanego do ich uiszczenia. Wysokość zasądzonych w punkcie II wyroku kosztów opiewała na łączną kwotę 100,00 zł albowiem powód uścił inicjując niniejsze postępowanie opłatę od pozwu w tej kwocie.